

въ тоя старецъ, който, ако се намѣсѣше въ пазарлъка и кажеше нѣщо за нѣкой конь, личеше си, че разбира, пѣкъ освенъ туй имаше и такъвъ юнашки видъ — приличаше на нѣкой старъ хайдутинъ, съ голѣми ястъклии мустаци, или пѣкъ е билъ воененъ, който наскоро е хвърлилъ униформата. Бунала се носѣше стегнато: съ кжсо палто-спенцеръ, като мундиръ, подъ жилетката му се подаваше бѣлъ поясъ, а краката му бѣха стегнати до колѣната съ високи калцуни, като чизми.

Като разгледа всичко изъ пазаря, като не остави и конетѣ на каруцитѣ, завити съ чулове, Бунала се върна къмъ града. „И днесъ нѣма коне като хората“, — мислѣше си той, като прекарваше презъ ума си по-добритѣ коне, които бѣше видѣлъ, но мисълъта му не можа да се задържи нито върху единъ. Спомни си, че нѣкой бѣше му разказвалъ, че Пикманъ — оня, който има чифликъ въ Иланлъкъ — ималъ три хубави коня и ги впрѣгалъ по руски — въ тройка. Двата, които били отстрани, логоитѣ, се мѣтали въ галопъ, като единия държалъ главата си обърната на дѣсно, а другия — налѣво. Срѣдниятъ препускалъ въ силенъ трѣсъ и държалъ главата си нагоре. Той билъ най-хубавиятъ — силенъ, едѣръ, бѣлъ като прѣспа. И едно чудно име ималъ. Пикманъ често идѣлъ съ тѣхъ въ града. „Какъ не се случва да ги видя“, — мислѣше си Бунала.